A°. 1840. N°. 1.

DONDERDAG DEN 2den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 31 December 1839.*

De Gouvernements Secretaris adverteert bij deze, dat het KOHIER voor de belasting op de Huizen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, opgemaakt uit de door de Commissie tot de Taxatie der Huurwaarde ingeleverde Staten van den 2den Januarij tot en met den 31sten Januarij 1840, ten Kantore van den Kolonialen Ontvanger en Betaalmeester, gedurende de gewone Kantoor-uren, voor elk een iegelijk wien zulks mogt aangaan, ter *visie* leggen zal, en zulks ingevolge het bepaalde bij art. 3 der Wet van den 24 | 29 April 1837 (Gouvernements-blad e. a. No 4.)

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Eerste Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving en Vrijstelling* voor de Schutterij van *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal bij Gouvernements-Order 10 December 1839, No. 114 | 10, — roept bij dezen op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk op houden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1e. Januarij 1840, den vollen ouderdom van achttien jaren zullen bereikt hebben, en alzoo hun negentiende jaar zullen zijn ingetreden, en die hun negen en veertigste jaar niet zullen hebben bereikt, en alzoo hun vijftigste nog niet zullen zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid, of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelde te behooren, met uitzondering nogthans van zoodanige, welke volgens Art. 3 van het *Reglement voor de Schutterij*, gearresteerd den 31sten December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd, of van schriftelijke *FINALE VRIJSTELLING* van de voormalige Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voorzien zijn.

Zij zal hare *eerste* zitting houden, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, *van des morgens 9 tot 12 uren, op Maandag den 6 Januarij 1840.* Voor de personen wier namen aanvangen met de letters A. B. C. D. E. F. G. en H. — Continueren op *Donderdag den 9 daaraan volgende*, met de letters I. K. L. M. N. en O; — en vervolgens op *Maandag den 13*, met de letters P. tot en met Z.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letters en het Nummer hunner Woonplaats; en den naam der Straten moeten opgeven.

Paramaribo den 27 December 1839.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten Dec. 1839, het Schip *Phœnix*, Kapt. Jacob Job Gorter, van Amsterdam, hebbende 45 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Bark *St. Elena*, Kapt. Samuel Sayward, van Gloucester, hebbende 20 dagen reis; Passagiers: de Heer J. D. Crol met deszelfs Echtgenoote en Samuel H Gibson.

Idem, de Engelsche Sloep *Sylph*, Kapt. J. G. Caple, van Berbice, hebbende 6 dagen reis; Passagiers: de Heer W. van Meerten en Mejufvrouw Jacoba Woelfing.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, *11 October.*

De dagbladen van Madrid deelen thans allerlei berigten en geruchten mede omtrent de houding die *Cabrera* aanneemt bij het hem boven het hoofd hangend gevaar, en van de buitensporigheden die zijne benden bedrijven. Volgens den *Correo* verzamelt *Cabrera* al zijne krachten in het gebergte van Cantavieja. Van alle zijden moeten levensmiddelen naar Camarillas vervoerd worden, alwaar de kolonel *Polo* 10,000 schapen en 6000 ossen en koeijen bijeenverzameld had. Ieder guerillas-chef beschouwde zich als onafhankelijk gebieder en schreef requisitien naar goedvinden uit; schatten zamelden zij bijeen, om naderhand, wanneer zij bezweken waren, buitenlands in overvloed te leven, enz. De gevangenissen van Morella, Cataviejа en Aliaja waren vol gevangenen, bestaande uit de ouders van weggevlugte conscrits. — Volgens *el Castillana* was de stoutheid en het fanatismus der aanhangers van *Cabrera* sedert de overeenkomst van Bergara nog verdubbeld. Op de muren van Chulilla hadden zij een opschrift geplaatst: *Dood aan don Carlos! leve Cabrera!* — Luidens *el Mensagero* liep het gerucht dat *Cabrera* 500 gevangenen van het gevecht van Cuença had doen fusilleren.

DUITSCHE POST.

FRANKFORT, *13 October.*

Van de Turksche grenzen schrijft men van den 26sten het volgende:

»De jongste brieven uit Konstantinopel brengen latere berigten uit Alexandrië, van den volgenden belangrijken inhoud, mede. Op de bedreigingen van *Mehemed*-ali, dat hij, na een vruchteloos wachten van eene maand, zijn' zoon *Ibrahim* bevel zou geven om tot Koniah op te rukken, verklaarde hem de Russische consulgeneraal, graaf *Medem*, dat zich alsdan een Russisch leger tegen hem over zou stellen, waartoe zijn Heer en Keizer, volgens bestaande verdragen, verpligt was. Zulk eene rondborstige verklaring schijnt de Onder-koning niet verwacht te hebben. Naauwelijks had hij namelijk deze woorden van den graaf *Medem* vernomen, of hij antwoordde dadelijk, dat men hem verkeerd begrepen had; dat de voorwaartsche beweging volstrekt met geene vijandigebedoeling geschiedde, dat het leger alleen uit uitgeputte landstreken moest oprukken, ten einde levensmiddelen te erlangen; dat hij intusschen niet verder zou voortrekken, doch evenmin terug gaan, dat zijne schatkist overigens en het land zoodanig uitgeput waren, dat hij niet langer in staat was het *status quo* uit te houden; dat hij een *fatalist* was, en hij, wanneer men hem tot het uiterste dreef, het ook tot het uiterste zou laten komen.

ADVERTISSEMENTEN.

De IJKMEESTER alhier, brengt bij deze ter kennisse van al de genen, op wien daartoe, bij art. 44 der Publicatie van 19 | 25 November 1828, de verpligting is gelegd, dat hij van en met den 3den tot den 31sten Januarij 1840, ten zijnen huize vaceren zal, tot het IJKEN van *ELLEN*, *MATEN* en *GEWIGTEN*.

Paramaribo den 30 December 1839.

De IJkmeester voornoemd,
D. J. LOTH.

Bij de algemeene bijeenkomst, gehouden op den 12den December 1839, onder *Voorzitterschap* van den Heer G. S. DE VEER, is met eenparige stemmen aangenomen geworden, het navolgende voorstel tot daarstelling van eene Maatschappij tot voorziening in de ordentelijke Begrafenis van personen binnen de Stad *Paramaribo* overlijdende, wier bloedverwanten of betrekkingen zich niet alhier bevinden, als anderzins.

1°. Er zal eene Inteekening worden geopend tot bijeenbrenging van eene Jaarlijksche Contributie, welke zal moeten betaald worden op den 1sten Januarij van elk jaar, aanvangende met het Jaar 1840.

2°. De Contributies zullen op het tijdstip hiervoren vermeld, moeten bezorgd worden ten huize van den hierna te noemen *Thesaurier.*

3°. Er zal in eene Vergadering te houden door de Heeren Inteekenaren in de maand December van elk jaar, een *President* en vier *Leden* gekozen worden, welke het Bestuur zullen uitmaken, aan wien alzoo de bevoegdheid zal worden toegekend om te beschikken over de fondsen der Maatschappij tot bestrijding van de noodzakelijke Begrafenis-kosten van zulke verlatene personen die geoordeeld worden te vallen in de termen dat de Maatschappij hare Liefdadigheid tot hen behoort uit te strekken. — *Drie* der *Leden* van het Bestuur vereenigd, zullen de bevoegdheid hebben, alle voorkomende zaken af te doen.

De *Thesaurier* zal gehouden zijn bij de jaarlijksche te houdene bijeenkomsten, over te leggen behoorlijke verantwoording van de door hem gevoerde administratie der gelden van de Maatschappij.

4o. Dat de Heeren:
JOHN SAMO,
G. S. DE VEER,
Mr. A. KIKKERT SCHOTBORGH,
MESQUITA. — En
W. GORDON,
het Bestuur zullen uitmaken voor het volgend jaar en de Heer Mr. A. KIKKERT SCHOTBORGH zal worden uitgenoodigd de *honoraire* functien van *Secretaris* en *Thesaurier* op zich te willen nemen.

5o. Dat Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal zal worden verzocht de bescherming der Maatschappij op zich te willen nemen, en daaraan een naam te geven, alsmede ten behoeve derzelve dispensatie te verleenen van het zegelregt; dat wij-

ders eene Commissie, bestaande uit de Heeren JOHN SAMO en Mr. A. KIKKERT SCHOTBORGH, hunne opwachting bij Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal daartoe zullen maken

6o. Dat het verhandelde in deze Vergadering ééns in ieder der Coloniale Dagbladen zal worden geplaatst om te strekken tot kennisgeving aan het Algemeen.

7o. En dat wijders de Heer G. S. DE VEER, namens de Vergadering zal worden bedankt voor de welwillende leiding aan deze bijeenkomst gegeven.

(44445) De ondergeteekenden adverteren, dat, ingevolge Contract tusschen hen aangegaan en geteekend te *Amsterdam*, in dato *zeven* October en te *Paramaribo*, den *zesden* December 1839, hunne *AFFAIRE* onder de FIRMA van

M. & S. A. WITTERING,

van *primo* Januarij 1840 blijft continueren.

Paramaribo den 31 December 1839.
M. ABRAHAMS WITTERING.
H. J. A. WITTERING.

(44444) Bij de ondergeteekenden is te bekomen, behalve de gewoonlijk bij hen voorradige *ARTIKELEN*, ook de volgende:

Opregte Engelsche VUURSTEENEN (*fire Bricks*), IJZEREN SUIKER-TESTEN (*Carrons*), IJZEREN BRANDSTAVEN, BAND IJZER voor Rum- en Schuimwaten, Engelsche STRIJK-IJZERS, bladen dubbeling KOPER, bladen dik KOPER.

GALLIP OLIE, GESPONNEN HENNIP (*Gaskott and Sponjaru*) en Russische TALK voor Stoom-machinen en Molens.

KOFFIJZAKKEN- en KATOENZAKKENDOEK van diverse breedte.

14 voets SUIKERHOEPELS, potten en vaatjes SUIKERKALK, SLIJPSTEENEN in soorten, PATENT- en LIJN OLIE.

Alsmede fijn *IERSCH* LINNEN en fijne ENGELSCHE DRIL.

Paramaribo den 31 December 1839.
M. & S. A. WITTERING.

F. F. J. BOTHE

(39768) Heeft met Kapt. E. MEIJER ontvangen en biedt tot de *billijkste* prijzen, voor *contant* te koop:

Zeeuwsche AARDAPPELEN, Zoetemelksche en Edammer KAZEN.

Verzoekt tevens zijne achterstallige Debiteuren ten vriendelijkste, het verschuldigde vóór den 15den Januarij 1840, te voldoen, ten einde regtsmiddelen voor te komen.

Paramaribo den 31 December 1839.

Mengelwerk.

De Royal George.

In de maand Augustus van het jaar 1782, toen Engeland met zijne opgestane kolonien, op tevens met Frankrijk, Spanje, de Vereenigde Nederlandsche Provincien en Hyder-*Ali* van Mysore in oorlog was had er, op zekeren voormiddag, op de reede van Spithead een vreeselijk ongeluk plaats: De *Royal George*, een linieschip van 120 stukken, onder het bevel van den admiraal Kempenfeld, ging, met eene bemanning van 845 matrozen en soldaten, eensklaps, op de reede van Spithead te gronde, alwaar het midden onder de vloot van het kanaal voor anker lag. Lord Howen was juist voornemens met het vereenigd eskader af te zeilen, om het door de Franschen en Spanjaarden belegerde Gibralthar te ontzetten. De oorzaak van deze betreurenswaardige en noodlottige gebeurtenis was deze: de *Royal George* moest vóór het afzeilen, op eene beschadigde plaats aan stuurboordszijde door de scheepstimmerlieden onderzocht en hersteld worden; men deed tot dat einde het schip zoo-veel mogelijk overhellen, al de stukken geschut aan de windzijde werden binnen boords gehaald, en al die van den wind af waren, buiten boord gebragt, gelijk zulks bij herstellingen beneden den waterspiegel steeds noodzakelijk is. Op eens verhief zich een felle windvlaag, en eer nog bij officieren en matrozen de gedachte aan gevaar kon opkomen, zonk het prachtig schip in een oogenblik naar den bodem der zee. Van de 845 menschen die zich aan boord bevonden, hadden 360 het geluk zich op verschillende wijzen te redden, maar de overige 505, waaronder de admiraal Kempenfeld, vonden hun graf in de zee. Weinige dagen voor het ongeluk was aan de gezamenlijke manschap 'zes maanden soldij uitbetaald. Er werden vele proeven in 't werk gesteld, om den *Royal George* weder boven water te krijgen; maar zij mislukten alle. Eenigen tijd na de verschrikkelijke gebeurtenis, liet een zeker werktuigkundige, met name Spalding, met de duikerklok zich naar beneden dalen, om het wrak te onderzoeken. Ook was hij behulpzaam in het naar boven halen van verscheidene stukken geschut; het schip zelf bleef echter nu reeds 58 jaren onbeweeglijk op de plaats waar het gezonken was, en maakte de reede van Spithead in den omtrek onveilig. Erst den negenden dag na het ongeluk, begon men de lijken der slagtoffers van deze verschrikkelijke ramp te zien bovendrijven, die alsnu verzameld en begraven werden. Het lijk van den admiraal is niet weergevonden; hij was just in zijne kajuit bezig zich aan te kleeden, toen de *Royal George* te gronde ging. Men verhaalt dat een knaap, die een der vrouwen aan boord toebehoorde, op den rug van een zwemmend schaap op het eiland Wight behouden is aangekomen; men had hem aldaar opgenomen, en daar hij zijn' naam niet konde opgeven, op nieuw gedoopt en hem nu dien van John Lamb gegeven. Dezer dagen nu is de *Royal George* op nieuw een voorwerp van belangstelling geworden, en wel ten gevolge van eene nieuwe uitvinding. Op den 23sten September ll. is het den kolonel Paisley gelukt, eene kruidmijn, die tegen het wrak van het schip, op den bodem der zee werd aangebragt, te doen werken. Een cylinder, 2320 ponden kruid bevattende, werd behoedzaam gezonken en aan het meest vaste deel van het reusachtig wrak gehecht, en werd daarop door middel eener voltaïsche batterij, het kruid met het gewenschte gevolg ontstoken.— De ontbarsting volgde, maar men ontwaarde in de eerste twee of drie sekonden, slechts weinige beweging of golving op de oppervlakte van het water; weldra echter steeg op de plaats van het gezonken schip, eene vrij digte watermassa, in den vorm van een bijkorf, ter hoogte van dertig voeten naar boven en vormde bij de nederdaling, even als een maalstroom, zeer breede kringen over eene groote uitgebreidheid der oppervlakte. De slag of schok was niet zoo sterk als men verwacht had, maar de werking welke de uitbarsting op de oppervlakte van het water had te weeg gebragt, was voorzeker zeer groot, in aanmerking genomen de diepte van de zee, die op deze plaats ongeveer negentig voeten bedraagt. Van wezenlijk belang is bij deze proef het gelukken der ontbarsting, dewijl het nu bewezen is, dat de voltaïsche batterij voor de ontsteking van het kruid onder water gebruikt kan worden, hoe groot de diepte ook zijn mag. De mijn heeft ook aan de bedoeling beantwoord, naardien het grootste gedeelte van het wrak uiteen gesprongen schijnt. Sedert zijn de duikers onvermoeid bezig, om de losgeraakte stukken van het wrak, vooral timmerhout, naar boven te brengen. De gezegde lieden blijven meermalen 25 minuten onder water. Van het geschut waren onlangs, volgens een berigt in den *Times*, reeds acht ijzeren twee en dertig ponders en een dergelijke vier en twintig ponder, alsmede twee zeer groote koperen ketels naar boven gebragt. Waar het houtwerk nog te vast aan den romp houdt, worden kleine mijnen aangebragt en door middel der voltaïsche batterij ontstoken. Op deze wijs wordt met de slooping onder water van het schip, en steeds met een goed gevolg voortgegaan. Het zou evenwel nog veel tijd en geld kosten, eer het geheele wrak opgeruimd was; maar men mogt met grond vertrouwen, rijkelijk schadeloos gesteld te worden uit hetgeen van het schip nog waarde heeft, inzonderheid door de stukken geschut; terwijl bovendien de meerdere thans weder verkregene veiligheid van de reede van Spithead, reeds als een genoegzame schadeloos kan aangemerkt worden.

De Brandnetelstruik.

»Nog maar een groot kwartier en de zon is onder, ik maakt regtsomkeert en ga op het huis aan!" zeide bij zichzelven de jager van den Baron S. . . Het was niet zonder reden, dat hij zoo sprak. Van kinds af had hij er iets tegen gehad, om, in den avond, alleen bij den weg te zijn, en dat was hem altijd bijgebleven. De gedachtte aan den weg, langs welken hij thans genoodzaakt was naar huis terug te keeren, dreef hem te meer aan om spoed te maken, en denzelven nog bij den lichte af te leggen. Niet dat die weg juist onveilig gemaakt werd door kwaad volk, maar er lag een pad langs het bouwland; daar moest hij over, en daarvan had hij zoo dikwijls gehoord, dat het daarop niet pluis was. Ruim een half uur moest hij nog gaan, eer hij dat pad bereikt had. Hoe nader hij hetzelve kwam, hoe vreesachtiger hij om zich heen en voor zich uit sag, of hij ook onraad ontdekken mogt. — Zoo voortgaande, terwijl het intusschen was beginnen te schemeren, valt op eens zijn oog, links voor hem uit, op iets, dat hem schrik in 't hart joeg, en hem al den moed benam om verder te gaan. »Daar is nu de weêrwolf!" dacht hij. Zijne haren rezen te berge, en hij stond als vastgenageld aan den grond. Strak bleef hij op het ding staren, en toen was het alsof het hem vreesselijk aangrimde, en het naar hem toe kwam: dat het leefde zag hij duidelijk. IJling spring hij op zij uit, en zet het op een loopen, doch het opgeploegde land en de gevulde weitasch maken hem dit weldra ondoenlijk. Hij staat, ziet om zich heen, doch bemerkt niets kwaads. Evenwel bij elke schrede die hij voorwaarts doet, hoort hij wat, en meent hij, dat hem iets op de hielen zit. Stond hij stil, dan hoorde hij niets, ging hij voort, dan was het er wêer, en hoe sneller hij aanstapte, hoe sneller ook het geluid in zijne ooren drong. . .

Dit duurde tot hij bij twee menschen kwam. Het waren twee hem welbekende arbeiders die uit het veld terugkeerden, en tot welke hij koers had gerigt. Hun bijzijn ligtte hem een steen van het hart. Zijne vrees verborg hij voor hen zoo goed mogelijk, repte geen enkel woord van hetgeen er voorgevallen was, en keerde, daar zij denzelfden weg langs moesten, in hun gezelschap naar het dorp terug, onder een praatje over het weêr en de jagt. Niet ver nog waren zij gegaan, of daar vernam hij weder hetzelfde geluid, ook de anderen merkten het, en een van hen zeide daarop tot den jager: »Uw broek schijnt nat geweest te zijn, Jacob! want hij knerpt zoo." — En nu eerst begreep Jacob, dat de lederen broek, die hij aan had, en des morgens nat geworden was door eene regenbui, het geluid maakte, dat hem zoo beangst had. Bij deze ontdekking kreeg hij al meer moed om de plaats voorbij te gaan, waar hij dat vreesselijk ding gezien had, dat hem met zulke vurige oogen had aangekeken, en op hem scheen aan te komen. Weldra waren zij er, en toen zag onze jager hetzelfde ding, maar — zonder er van te schrikken, want hij werd nu gewaar, dat de gewaande weêrwolf niets anders was, dan eene geel geworden en door de wind bewogen — brandnetelstruik.

In het voorbijgaan schopte Jacob, in arren woede, met zijn voet door den struik. Hij zeide daarbij niets, maar wat of hij daarbij wel heeft gedacht?

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.